

платно ракла, много назъртахъ и неможахъ нищо да видятъ. Тѣ придружихъ Куна до къщата на болярката, която излѣзе тутакси съ двѣтѣ си дѣца и съ голѣма радостъ го посрѣщна. „Слава Богу! извика момиченцето като плѣсна съ рѣце, имаме отъ сега вѣке кокошки!

Слугата сложи клѣтката на земя и отвори ѝ вратичката. Изъ нея най-напредъ изкочи единъ едръ пѣтелъ. Дѣцата са стрѣснахъ и на задъ са отстъпихъ. „Каква чудовита птичка! извикахъ тѣ, защото не ѝ знаяхъ ёще името; таквази хубава птичка нито сме виждали, нито сме сънували. Какъвъ чървенъ вѣнецъ има на главата си, отъ нашитѣ божури по-чървенъ и на гребенъ прилича. А ми каква лъскава перошина! Ахъ! каква е чюдна та дивна опашка пѣкъ! Олме! Глѣдайте какъ я криви като сѣрпъ! Тѣй сѣщо и кокошкытѣ имъ много аресвахъ. Имаше двѣ самочерны съ чървени гребены, двѣ бѣлы качулаты и двѣ късопахы, жълтеникавы. Болярката хвърли двѣ три кривачкы ечемикъ и кокошкытѣ са спуснахъ съ лакомія да кълвѣтъ; а дѣцата наредены на търкало, едни насѣдали, други наклѣкали, впили бѣхъ очи въ тѣхъ и неможахъ да са наглѣдатъ на това ново зрѣлище.